Kõrgem Kunstikool Pallas
Fotograafia osakond

Dokumentaalfilm „Ivi Laagriküll on fotograaf”

Lõputöö

Katriin Rätsepp
Juhendaja: Madis Kats MA

Tartu 2026

SISUKORD

SISSEJUHATUS....3
1. TEEMAVALIK....5
2. TÖÖPROTSESS....7
2.1 Töö negatiividega....7
2.1.1 Esimene katsetus....7
2.1.2 Teine katsetus....7
2.1.3 Kolmas katsetus....8
2.1.4 Järeltöötlus....8
2.2 Album ja kureering....9
2.3 Filmimine....9
2.4 Montaaž....10
3. ENESEANALÜÜS....12
3.1 Praktiline....12
3.2 Emotsionaalne....13
KOKKUVÕTE....14
SUMMARY....15
KASUTATUD KIRJANDUS....16
LISAD....17
Lisa 1. Filmidega kaasas käinud paber....17
Lisa 2. Albumi kureering....18
Lisa 3. Kuvatõmmised filmist....55

SISSEJUHATUS

Eesti Keele Instituut defineerib sõna dokumentaalfilm kui „hrl näitlejateta, tõsielulisi sündmusi kujutav film”. Just sellise filmi tegemine oli minu eesmärk. Tahtsin teha filmi oma vanaemast, Ivi Rätseppast, neiupõlvenimega Ivi Laagriküll. Filmi tegemine andis mulle võimaluse teha midagi enda ja oma perekonna heaks. Olen terve oma elu olnud teadlik faktist, et minu vanaemal on erakordne mälu, ta võis mulle rääkida tundide viisi jutte meie suguvõsast ja kuidas oli tavad tema nooruses. Teadsin, et sellise inimesega peab tegema ulatuslikku tööd, et kõik tema teadmised saaks jäädvustatud. Kui alustasin oma õpinguid Pallase fotograafia osakonnas andis see mulle imelise meediumi kuidas seda jäädvustamist sooritada. Kuigi on pereliikmed rääkinud mulle aimatavast elulooraamatust, mida Ivi väidetavalt kirjutab, ei saanud ma vaid sellele loota. Pidin ise midagi ette võtma.

Kirjaliku töö esimeses osas kirjeldan põhjust, miks valisin antud teema. Kuidas minu idee transformeerus üldisest huvist dokumenteerimise vastu, dokumentaalfilmini minu vanaemast. Teises peatükis kirjeldan järgmiseid tööprotsessi etappe: negatiividega töö, albumi kureerimine, dokumentaalfilmi filmimine ja monteerimine. Kolmandas peatükis sooritan eneseanalüüsi nii praktilisest kui ka emotsionaalsest vaatepunktist.

Praktilise tööna valmis dokumentaalflm „Ivi Laagriküll on fotograaf”, mis räägib loo minu vanaemast, kes oli samuti nooruspõlves fotograaf. Tahtsin näidata talle tema enda fotosid aastatest 1962 kuni 1965, millega polnud tal endal kokkupuudet olnud üle 50 aasta.

Minu lõputöö eesmärk on jäädvustada oma vanaema olemus fotograafina, tema kogemust ja protsessi. Soovisin küsida küsimusi, mida polnud enne küsinud ja tahtsin küsida neid Ivilt kui kaas fotograaf mitte kui tema lapselaps. Kuigi võis selline tegevus panna vanaemale pinget, arvan ma, et tegu on vajaliku sammuga.

Tahaksin tänada Ivi Rätseppat, et ta oli nõus olema minu lõputöö subjekt ja jagas minuga oma kogemusi ja mälestusi. Samuti soovin tänada oma juhendajat Madis Katsi, kes oli mulle tohutult abiks konseptsiooni vormimisel ja kunstilisel väljendusel. Lisaks tahaksin tänada järgmisi inimesi, kes olid mulle ühel või teisel moel selle projekti vältel

abiks: Kaisa Eiche, Käty Tarkpea, Taavi Piibemann, Ruut Rätsepp, Heliis Kuulman. Suur aitäh teile kõigile.

1. TEEMAVALIK

Olen terve oma elu olnud kütkestunud dokumenteerimisest, jäädvustamisest, alles hoidmisest. Minu silmis peavad asjad olema jäädavad. See on märk faktist, et meie, kui inimühiskond, oleme olnud ja jääme olema edasi. Kahjuks aga asjade füüsiline alles hoidmine on igale inimesele raske koorem kanda ja veel raskem on endaga kaasas hoida mälestusi ja jutte. Mina näen, et selle probleemi lahenduseks ongi just fotograafia ja videograafia. Meedium, mille füüsiline mahukus võib olla väike kuid sümboolne väärtus trumpab üle kõik muu.

Fotograafia osakonda astudes otsustas minu siis 82 aastane vanaema, et ta jagab minuga informatsiooni, et ka tema oli oma nooruses piltnik. Ta mainis seda nii möödaminnes, et tundus justkui laiale ringile teatav fakt. Minu isa, teadis, et tema ema oli kaameraga sõber, ilmutades ka enda nooruspõlves emaga öösiti punase lambi valguses pilte nende eelmisest reisist või retkest oma vanaema juurde, kuid ka tema tegi suuri silmi kui sai teada, et tema ema oli alustanud fotograafiaga sama vanuselt kui tema nüüd kõrgkoolis tütar.

Järgneva paari aasta jooksul kuulsin mõne harva juttu päevadest, mil Ivi oli olnud plika kaameraga oma vaikses Kostiranna külakeses. Kuidas tema tehnikumi klassiõed ja tema olid teinud pildid kõikidest nende klassikaaslastest ja need peale lõpetamist laiali jaganud. Minus hakkas pulbitsema huvi. Mis olid tema mõtted pilte tehes? Kuidas valis ta subjekti? Mis ärgitas teda pildistama?

2022. aastal suri minu vanaisa, Ivi elupikkune kaasa. Mees, kes andis tall praeguse Rätseppa perekonnanime, meie ühine perenimi. Ivi on olnud terve oma elu töökas ja visa, seega ei tulnud kellegile üllatusena, et peale säärast elu muutvat etappi otsustas minu 82 aastane vanaema, et tema hakkab tegema suurejoonelist kodu korrastamist, kui seda nii kutsuda saab. Ivi viis kottide viisi kraami prügimäele, jagas perele ja kutsus võhivõõraid enda kodust asju ära viima. Loomulikult toimub korrastamine aastaid, sest tegu on siiski üle 80 aastase üksi elava naisega. Selle protsessi käigus leidis Ivi oma kõige kõrgema kapi taga nurgast väikese papp karbikese. Karbikese sees elas 15 rulli filmi negatiive. Hoolikalt pakitud kahe 36 kaadrise rulli kaupa väikesteks pakikesteks. Pakikesed olid nummerdatud ühest üheksani. Karbi sees elas samuti paberileht, kuhu Ivi oli märkinud iga individuaalse

filmirullile selle, mis piltidelt umbkaudselt näha oli. Jätmatta märkimata ka et kas antud film oli pakikese sisemine või välimine rull. Märgitud oli ka piltide tegemise aasta, ajavahemik 1962-1965. (Lisa 1)

2. TÖÖPROTSESS

Selles peatükis kirjutan oma lõputöö valmimisprotsessist. Kuidas said filmirullid, mida polnud keegi katsunud kuuskümmend aastat, dokumentaalfilmiks. Kirjutan kuidas õppisin töötama vanade negatiividega ja kuidas ma need digitaliseerisin. Seletan lahti otsused, mida tegin seoses filmis näidatud albumiga ja minu isikliku kureeringuga. Mida tegin enne ja pärast filmimist ja mis kaal oli minu otsustel.

2.1 Töö negatiividega

Kui olin filmid turvaliselt Tartusse toimetanud hakkasin kohe tööle. Mõistsin, et vajan viisi, kuidas aru saada, mis piltidel reaalselt on. Lõpp-produkti saavutamiseks läks aga mitu katsetust ja meetodit.

2.1.1 Esimene katsetus

Minu esimeseks instinktiks oli teha filmidest analoog fotole omaselt kontaktkoopia. Kontaktkoopia tehnika hõlmab endas filminegatiivi asetamist lapikult valgustundlikule paberile ning seejärel pinna valgustamist. Peale paberi ilmutamist jääb paberile negatiivi suurune positiivkujutis. Selline praktika aga eeldab, et filmid on väga sirged. 60 aastat vanad filmid, mis olid hoiustatud kokku keritult olid aga kahjuks aastatega tardunud ja filmiribades olevad želatiinained olid moonutanud filmirullid keritud kujule. Peale probleemist aru saamist pidin oma lähenemist negatiivide digiteerimisega muutma.

2.1.2 Teine katsetus

Oma teist katsetust alustasin filmide lõikamisega kuue kaadristeks ribadeks, et saaksin need arhiveerida filmidele ette nähtud taskutega lehtedesse. Lehtedesse mahuvad filmiribad kuue kaadriste ribade kaupa. Filmi lõigates vaatasin negatiive valguslaua kohal ning tegin teadlikke otsuseid filmirulli lõigates, pöörates erilist tähelepanu lõikeid tehes, et ma ei puuduks emulsiooni, millele kaader oli kujutatud.

Peale filmiribade lahti lõikamist ja lehtedesse paigutamist panin lehed koos erakordselt rullis filmidega raskusega pressi alla nädalaks. Peale nädalat üritasin järgmist digiteerimis viisi, milleks oli fotoosakonna fotoskänner. Kuigi skänner tundus hetkeks minu parim variant siis reaalsuses olid filmiribad endiselt liiga krussis ja skänneri klaas oli aastatega kriimustunud ja seega polnud minu projektiks enam sobiv.

2.1.3 Kolmas katsetus

Peale järjekordset põrumist pidin tegema veidi sügavamat uurimist. Leidsin, et vanu filme töödeldakse enne arhiveerimist ja tihtipeale isegi enne sirgendamist. Eemaldasin kõik oma filmid pressi at ja hakkasin neid töötlema tänapäevase kinnitiga. Kasutasin lahjemat lahust kui tänapäeva filmidega, et vältida kujutise kahjustamist. Kui tänapäevast filmi töötleksin 1x4 lahusega kasutasin antud projektiks 1x7 lahust. Peale kõigi 15 filmirulli üle kinnitamist, pikaajalist leotamist ja kuivatamist panin filmid tagasi arhiveerimise lehtedesse ja panin järjekordselt pressi alla nädalaks.

Järgnevaks nädalaks olin saanud endale osakonna varudest Valoi 360 professionaalse filmide skaneerimise komplekti. Selle skaneerijaga sain võtta enda nüüd piisavalt sirgeks pressitud filmid ja need ära digiteerida. Kasutasin Canon EOS 6 MII kaamerat ja Canon EF 100mm F2,8 objektiivi. Skänner töötab filmi läbivalgustava valguspaneeli abil, seega pidin skaneerima negatiive pimedas stuudios. (This…,s. a) Peale kolme päeva ja 15 tundi skaneerimist olin teinud umbes 500 pilti ja jäädvustanud 15 filmirulli õnnestunud ja praak kaadreid.

2.1.4 Järeltöötlus

Peale kaadrite skanneerimist liigutasin pildi *Adobe Lightroom* rakendusse, kus tegin pildid positiivideks. Vältisin suuremat töötlust, sest tahtsin säilitada heledused, tumedused ja kontrasti, mille vanaema oli pildistades paika pannud. Näen, et see polnud minu koht, kuigi on tegu minu vaatega tema töödest. Kui pildi olid läbinud minimaalse järeltöötluse sain hakata töötama piltide subjektide ja temaatikatega. Selles töö faasis konsulteerisin palju

oma isa, Ivi poega. Kuigi olid pildid tehtud enne tema enda sündimist siis oli ta paljudest inimestest teadlik ja sai mulle anda informatsiooni, kes piltidel on. Selliste teadmistega sain teha otsuseid, mis pildid võisid vanaema käivitada või emotsionaalselt mõjutada neid vaadates.

2.2 Album ja kureering

Vajasin mugavat viisi, kuidas vanaemale tema tehtud pilte näidata. Otsustasin albumi kasuks. Tahtsin, kasutada klassikalist ja suursugust albumit. Valisin välja pruuni nahk kattega albumi, millel olid valged lehed. Igale albumi lehele läks kaks Ivi tehtud fotot välja arvatud esimesele, kuhu paigutasin üksikuna portree, mille oli Ivi endast teinud. Pildid paigutasin albumisse filmimise ja Ivi vaatamismugavuse eesmärgil paremale leheküljele, jättes vasaku poole tühjaks.

Kuigi olin teadlik, kes on suuremal osal piltidel siis on tähtis märkida, et tegin enda kureeringu vaid enda kunstilise vaistu ja õpingutel kogutud teadmiste põhjal. Oma kureeringus seadsin tähtsuselt esikohale tehnilise lahenduse, kompositsiooni ja temaatika. Üritasin vältida pilte ja pildipaare, millel olid küll talle kindlasti olulised inimesed kuid millel polnud kunstilist ja fotograafilist väärtust minu lõputöö kontekstis. Tahtsin näidata Ivile tema enda tehtud tööd uues valguses, läbi inimese pilgu, kes on õppinud seda meediumi professionaalsel tasemel. (Lisa 2)

2.3 Filmimine

Võtetel kasutasi Canon EOS hübriidkaameraid R5 ja R6. Objektiividekss valisin 28mm F1.8, 50mm F1.8, 85mm F1.8. Teadsin, et need objektiivid annavad mulle hea visuaalse ulatuse selleks, mida plaanisin filmida. Valisin fiksobjektiivid, sest tahtsin liikuda ise ruumis, vältides objektiivile tuginemist. Fiksobjektiivid andsid mulle ka kindla staatilisuse, mida jahtisin selleks filmiks. Heli salvestamiseks kasutasin Hollyland Lark Max mikkreid ja kaamera enda heli. Veetsin kolme nädala lõikes Iviga kuus päeva, mille jooksul kogusin viis tundi video ja heli materjali.

Teadsin juba varakult, millise rütmiga filmi ma teha tahtsin. See teadmine aitas mul otsustada, mis on minu filmiks oluline ja mis mitte. Tegin enne filmimist enda jaoks selgeks, mis olid kaadrid, mida pidin jahtima ja mis kaadrid pidin kunstlikult üles seadma, et mul oleks kõik vajalik olemas enne järgmist etappi oma projektis. (Lisa 3)

Olin projekti algusest saati teadlik, et dokumentaalfilmi võtted on palju erinevad kui minu eelnevad kogemused erinevatel filmivõtetel. Kuigi oli mul teada, mis kaadreid ma otsisin ja mida mul lõpp-produktiks vaja oli siis töötasin ikkagi suuresti ümber Ivi graafiku. Pidin olema paindlik ja reageerima muutustele kiiresti.

Esimesel päeval teadsin, et tahan näidata Ivile albumit ja tema töid. See oli kõige kergem viis, kuidas saada Ivi filmimise mõtteviisile. Näidates albumit esimesel päeval teadsin ka, et kui mälestused esimese korraga vanainimesel ei meenu siis saan järgnevatel päevadel naaseda albumi juurde lootes, et ajaga on need mälestused temani jõudnud.

Järgmistel päevadel jaotasin filmimised kaadritüübi järgi sektsioonideks. Ühe terve päeva pühendasin täielikult täite kaadrite filmimiseks, teisel aga süvenesin sellesse, kuidas vanaema aias tööd tegi, kolmandal vaatasime jälle albumit. Jaotasin filmimise nii, et vanaemal ei muutuks tegevus liiga stressirohkeks ja tegime ka filmimise vahel pause, sest ei tahtnud olla enda kohalolekuga liialt rusuv vanaema igapäeva elule.

2.4 Montaaž

Filmi monteerimiseks kasutasin *Adobe Premiere Pro* rakendust. Montaaži protsess võttis algusest lõpuni umbes kaks nädalat.

Montaaži protsess algas kogutud materjali sorteerimisest. Tegin igast võttepäevast ajalise jada. Seadsin järjest ajajoonele sellel päeval tehtud video materjali ja helisalvestused. (Johansson, 2025) Kui igast päevast oli selline jada tehtud hakkasin päevadest välja valima sobilikke stseene. Sellist valikut ja lõikamist tegin võttepäevadega, kui rääkisin Iviga konkreetselt fotograafiast ja päevadel, mil vaatasime albumit. Katteplaane ja muud täidet filminu päevade jadadesse oli lihtne vajadusel sisse hüpata ja lõigata välja just olukorrale vajalik stseen.

Stseene valides lähtusin suuresti enda algsest filmi struktuurist: vanaema külastamise päev. Lisasin filmi ka ohtralt nö tühja katteplaani. Näen, et on tähtis näidata inimesest dokumentaali tehes ruumi, kus see inimene eksisteerib ja elab igapäevaselt. Üksikute vanainimestega kaasneb paratamatult palju vaikust ja tühjust ja tahtsin seda selles kontekstis rõhutada.

Montaaži viimastel päevadel tegelesin värviga ja lisa efektidega. Värvitöötlus oli minu jaoks aste selles terves protsessis, mille pärast enam muretsesin kuid sain projekti lõpuks sellega piisavalt hästi hakkama, et sellega rahul olla. Visuaalsete kommentaaride lisamise idee tuli mul monteerides. Sain aru, et tahan veelgi rõhutada fakti, et tegu on just minu vanaema ja suguvõsaga ning soovisin ära hoida võimalikku segadust vaatajale.

3. ENESEANALÜÜS

Selles peatükis avan enda isikliku kogemuse terve protsessi vältel. Analüüsin enda tegevusi ja kogemusi.

3.1 Praktiline

Selle projekti vältel oli mitmeid etappe, mida pidin läbima. Paljud, mis olid minu jaoks juba eelnevalt tuttavad aga ka mitmed, mis olid minu jaoks esmakordsed.

Teema välja töötamisega sain ma hakkama hästi. Projekti alguses oli mul mitmeid mõtteid ja plaane kuidas filmi realiseerida kuid sain õige versiooni valitud piisavalt vara, et saaksin teha otsuseid ja muudatusi vastavalt. Minu silmis aitas kindlasti ka kaasa fakt, et selles projektis on palju fragmente, mis koostavad ühe filmi. Mulle oli abiks, et sain teha justkui neli väikest projekti ühe suure projekti sees.

Negatiividega tööl aitas mind kaasa eelnev huvi analoog fotograafia vastu. Kuigi see osa projektist vajas kindlasti kõige rohkem aega ja katsetusi siis oli kindlasti üks meeldivamaid. Näen, et vanade fotode digiteerimine on üüratult tähtis ja olen väga rahul, et oskan seda nüüd korralikult teha.

Filmimisel esines kindlasti kõige rohkem probleeme kuid mitte midagi lahendamatut. Kuigi on mul tugev visuaalse keele oskus siis minu nõrkus on tehniline pädevus. Oleksin kindlasti pidanud eelnevalt enam süvenema operaatori meisterlikkuse tarkustesse. Õnneks suutsin ma filmida piisavalt palju materjali, et projekti tulem on siiski positiivne. Olin rahul oma kaadrite valikuga ja kompositsiooniga. Valisin täitekaadriteks ruumivaated, mis olid iseloomulikud Ivi kodule. Suutsin edasi enda tema kodu ja toimetusi.

Montaaž oli minu jaoks meeldiv üllatus, arvestasid sellele piisavalt aega ja sain tööd teha enda graafiku alusel. Tänu sellele, et valisin töötamiseks *Adobe Premiere Pro* rakenduse oli mul töötlemine märgatavalt lihtsam, sest kasutan muid Adobe rakendusi pea igapäevaselt ja rakenduste süsteemi reeglid on sarnased. Lihtne oli ka leida õpetlikke

videosid, kui tekkis probleem mõne kindla fragmendiga montaaži jooksul. Vaatasin ka mitmeid ülideid videosi dokumentaalfilmi montaaži kohta.

3.2 Emotsionaalne

Teadsin sellesse projekti sukeldudes, et tegu on teemaga, mis võib esile tuua palju emotsioone ja arvamusi minus. Vaadates tagasi oma vaatluspäevikule, mida pidasin terve projekti vältel näen, et minu algne vaist oli õige. Pean aga nentima, et emotsioonid, mis minus esinesid olid erinevad nendest, mida eeldasin. Minu algne arvamus oli oodata armu, võibolla veidi kurbust ja äratundmis rõõmu aga tegelikkuses tundsin hoopis mitmeid negatiivseid emotsioone. Loomulikult oli mul suur rõõm terve protsessi vältel, sest sain veeta aega oma viimase elava vanavanemaga kuid see ei välistanud ka spektri teise poole emotsioonide tekkimist. Tundsin rõõmu ja armu kõrval ka viha, frustratsiooni, palju rohkem kurbust kui ootasin ja midagi sügaval mu kõhu põhjas, mida saan ainult kirjeldada kui arusaam. Arusaam paratamatuse ees.

Minu suureks mureks terve projekti vältel oli ja vanaema heaolu. Kõik, keda lõputöö teema osas konsulteerisin enne alustamist ütlesid, et vanu sugulasi tuleb jäädvustada isegi kui nad ise kümne küünega vastu on. Sellest tekkis mul isiklikult väike vastuolu selles teemas. Õnneks olen ma teadlik oma vanaema iseärasustest ja suutsin tänu nendele tajuda piiri kui vanaema selle tõesti seadis. Kuid paratamatult on raske kuulda kuidas vanaema väljendab oma pahameelt filmimise protsessi osas, sel ajal kui olen aktiivselt tegemas projekti. Projekti, mis on minu jaoks üüratult tähtis ja suure kaaluga.

Filmimise käigus panin tähele, et mul oli raske astuda täiesti teistesse kingadesse. Olin alati vanaemaga olnu tema lapselaps kuid päeva pealt pidin astuma fotograafi, videograafi, kunstniku kingadesse. Nägin, et see muudatus oli veider ka minu vanaema jaoks. Meie suhe oli teine, eriti filmimise ajal. Kuigi sain astuda tagasi tuttavatesse kingadesse kui kaamera oli välja lülitatud siis polnu vahetus vajalikel hetkedel kuigi kerge. Osaliselt arvasin, et oleks kergem ümbermõtestada ennast terveks filmimise perioodiks kuid praktika näitas, et see oli minu esimeseks dokumentaalfilmi kogemuseks raske ettevõtmine.

KOKKUVÕTE

Enda lõputöös avan dokumentaalfilmi „Ivi Laagriküll on fotograaf" tegemise protsessi. Seletan lahti enda teemavaliku. Kirjutan lahti enda tööprotsessi etappi kaupa ning sooritan eneseanalüüsi nii praktilisest kui ka emotsionaalsest vaatepunktist. Kolmandas teemapunktis analüüsisin enda töökäiku, mis läks hästi ja mis halvasti.

Negatiividega töötamisel pidin katsetama mitmeid alternatiive filmi digiteerimisel. Enne õige variandi avastust läks üle kahe nädala enne kui sain projektiga edasi liikuda. Albumi ja piltide kureerimine möödus sujuvalt. Pidin ennast ümber mõtestama kunstniku olekusse. Oli oluline, et ma jääksin piltide valikus objektiivseks. Lõpuks oli albumis 25 fotopaari ning üks üksik portree. Terve protsessi jooksul õppisin ka palju filmitegemise kohta, täpsemalt enda lähedase pereliikme filmimise kohta. Kuigi oli filmimise tulemus positiivne oli filmimise etappi jooksul mitmeid probleeme ja ümbermängimisi. Pidin arvestama subjekti eeldustega. Monteerides õppisin palju uut. Tänu töötlus rakenduse valikule oli see protsess uus kuid sujuv, kuna olin *Adobe* reeglistikuga juba tuttav.

Eneseanalüüsi tehes mõistsin, et praktilises vaates eeldasin eelnevalt halvemat lõpptulemust kui reaalsuses tegelik tulem oli. Arvasin, et ma pole piisavalt pädev kuid sain hästi hakkama, sest tegelikkuses oman kõiki vajalikke teadmisi, mida selleks projektiks vajasin. Emotsionaalse analüüsiga aga olid rollid vahetuses. Ootasin positiivset kogemust. Meeldivaid emotsioone ja kogemusi. Tegelikkuses oli aga tulem hoopis negatiivsem kui arvasin. Negatiivsed emotsioonid tulenesid just lähedasest koostööst 86 aastase Iviga.

Praktilise osana valmis dokumentaalfilm „Ivi Laagriküll on fotograaf", mille pikkus on 23 minutit. Täitsin oma algse eesmärgi. Protsessi lõpuks valmis ka album, kuhu kogusin enda kureeritud fotopaarid Ivi kogust.

SUMMARY

For my bachelors thesis I created a documentary film called “Ivi Laagriküll Is a Photographer” The film follows my last living grandmother Ivi. My goal was to capture her likeness as a photographer.

When I started my studies in the Pallas photography department, she let me know she was also a photographer in her early twenties. This came as a surprise to me therefore I wanted to study this part of my family history further. Since this project is very close to my heart and personal, then it feels right to go on with it even after my thesis is done.

In the written portion of my thesis, I talk about how I got from a general interest in documentary to a movie about my grandmother. I explain how I got 60-year-old photo negatives from Ivi. I digitized them and then curated an album based on my artistic standpoint. I also talk about the filming and editing process. In the written portion I also conduct a self-evaluation from both a practical and emotional standpoint. I analyse what went wrong, what right and what should I improve on going forward with this project.

For the practical portion I have created a film that's surface level premise is a granddaughter going to visit her grandmother. In actuality it is a visit where I reintroduce my grandmother to her own photography that she herself hasn’t seen in over 50 years. Showing these photos to her from the viewpoint of a professional photographer, me. The works were presented in an album that I had curated. Other than the album and old photos, the movie shows how my grandmother lives alone in her big house and garden. She also touches on more general talk of photography in the late 1950s and early 1960s. Over the course of six days, I gathered five hours of video and audio footage that I then whittled down to a 23 minute documentary.

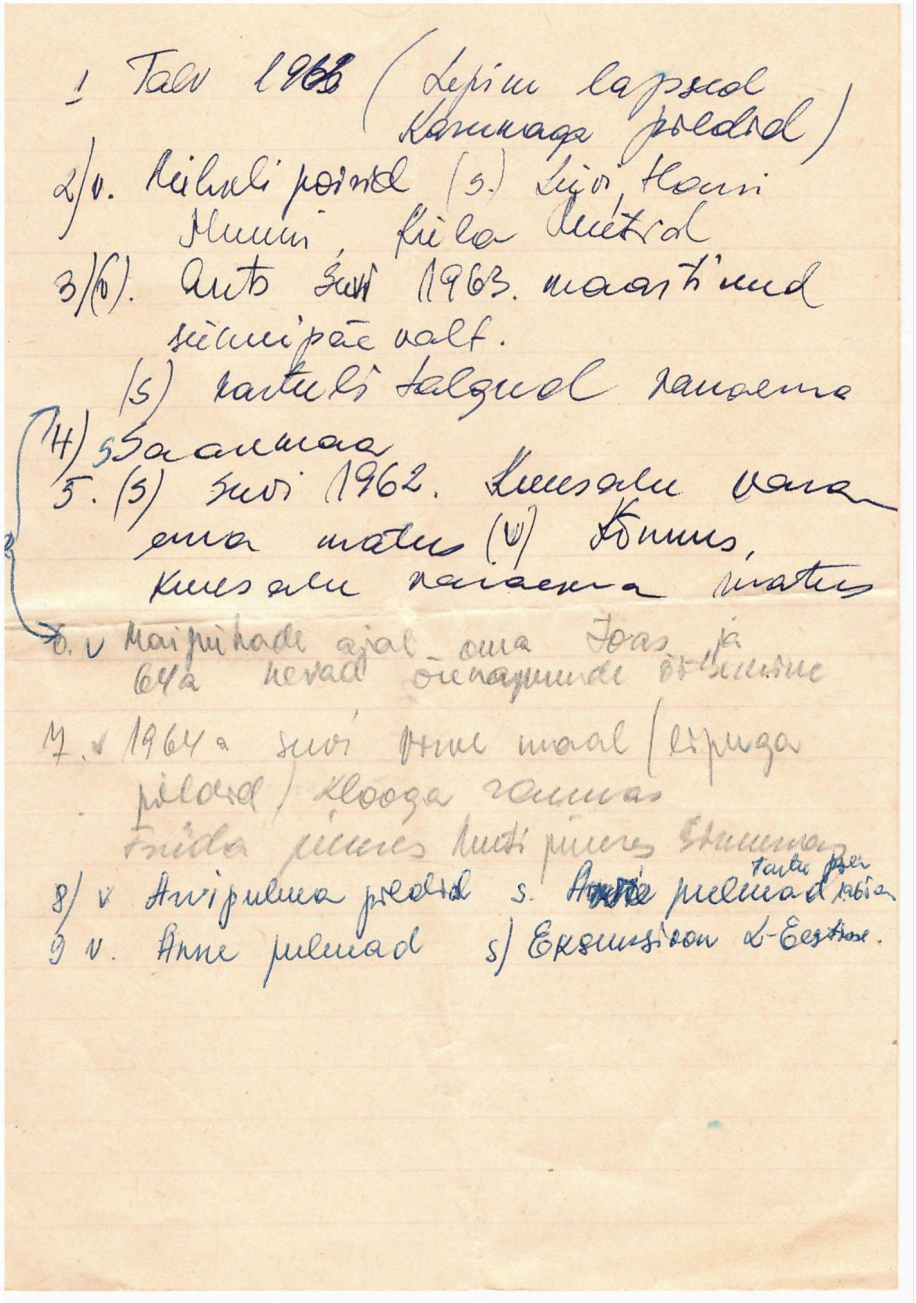
KASUTATUD KIRJANDUS

Technique Guide-How to scan with a digital camera. (s. a). Kasutatud 17.03.2026, https://valoi.co/en-eu/pages/how-to-scan-with-a-digital-camera?srsltid=AfmBOoraKJtCZ7pZ7tzUOrGrtisOVgjX7VyIXnzVAON2k5eSghoH5vOV (This…,s. a)

Mark Johansson 2025 *How to Organize Massive Documentary Projects in DaVinci Resolve (A Pro Editor's System)*. Vaadatud 11.05.2026, https://www.youtube.com/watch?v=1DZlKwQ7bIQ&t=412s

LISAD

Lisa 1. Filmidega kaasas käinud paber

Joonis 1. Filmidega kaasas käinud paber.

Lisa 2. Albumi kureering

Fotod on nummerdatud albumi lehekülgede kaupa. Pildid on albumis olevas järjekorras.

Foto 1. Autoportree.

Foto 2.1. Perefoto

Foto 2.2. Perefoto

Foto 3.1 Täisfiguur

Foto 3.2 Täisfiguur

Foto 4.1 Poseeritud grupp

Foto 4.2 Poseeritud grupp

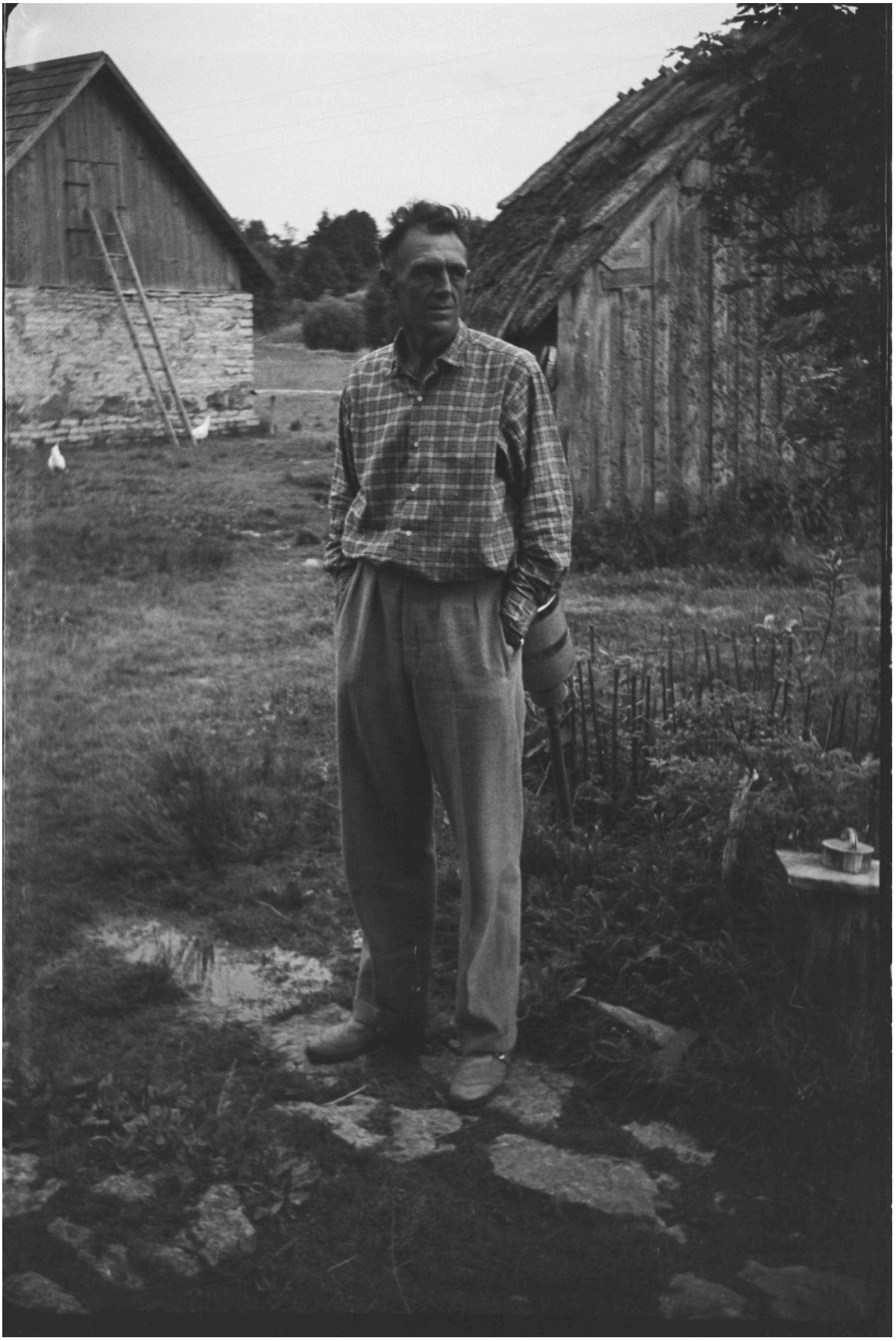

Foto 5.1 Poseeritud täisfiguur

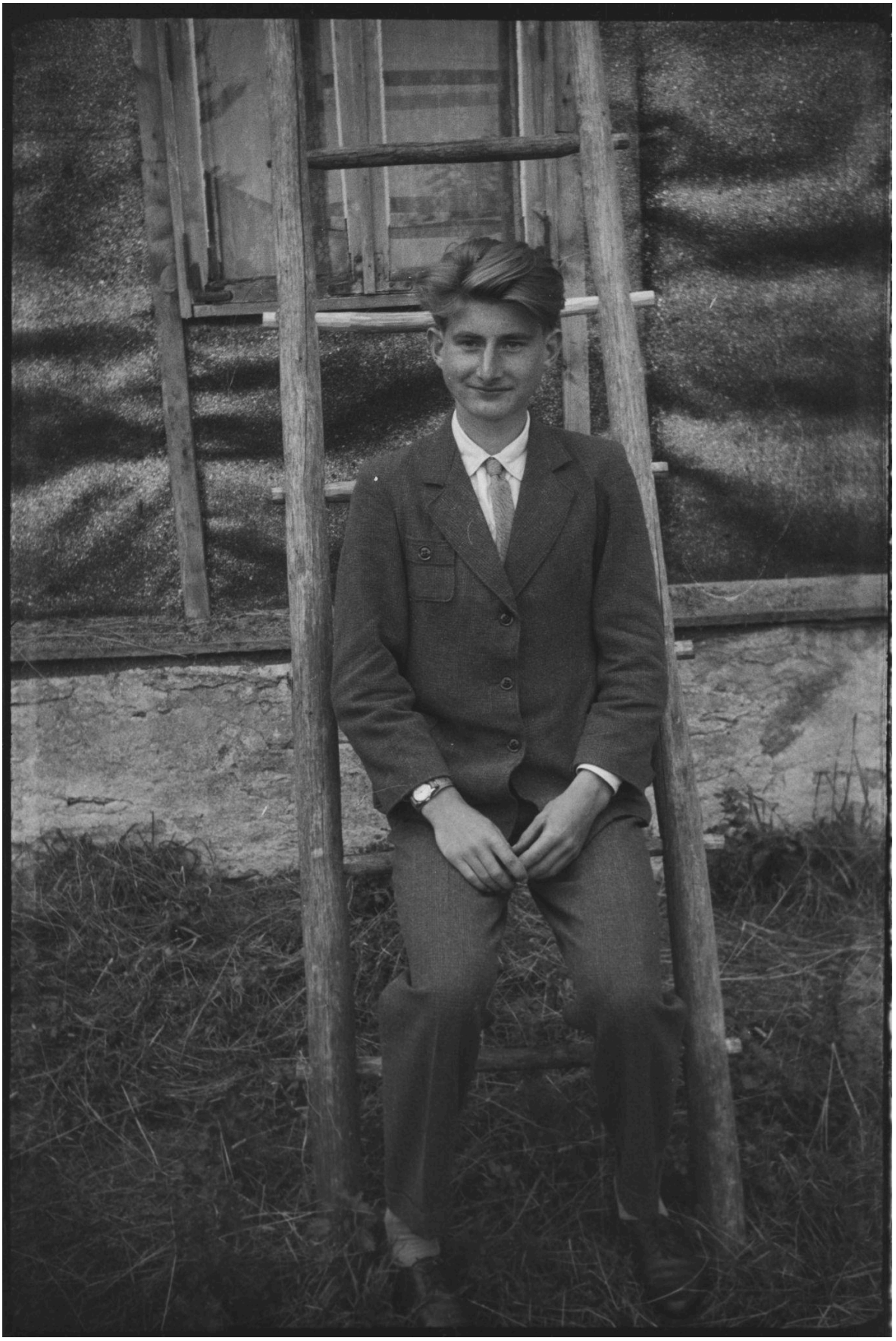

Foto 5.2 Poseeritud täisfiguur

Foto 6.1 Portree pimedas

Foto 6.2 Portree pimedas

Foto 7.1 Ürituse melu

Foto 7.2 Ürituse melu

Foto 8.1 Tuttavate emotsioonid

Foto 8.2 Tuttavate emotsioonid

Foto 9.1 Laste paar

Foto 9.2 Laste paar

Foto 10.1 Poseeritud

Foto 10.2 Poseeritud

Foto 11.1 Teadmata pildi tegemine

Foto 11.2 Teadmata pildi tegemine

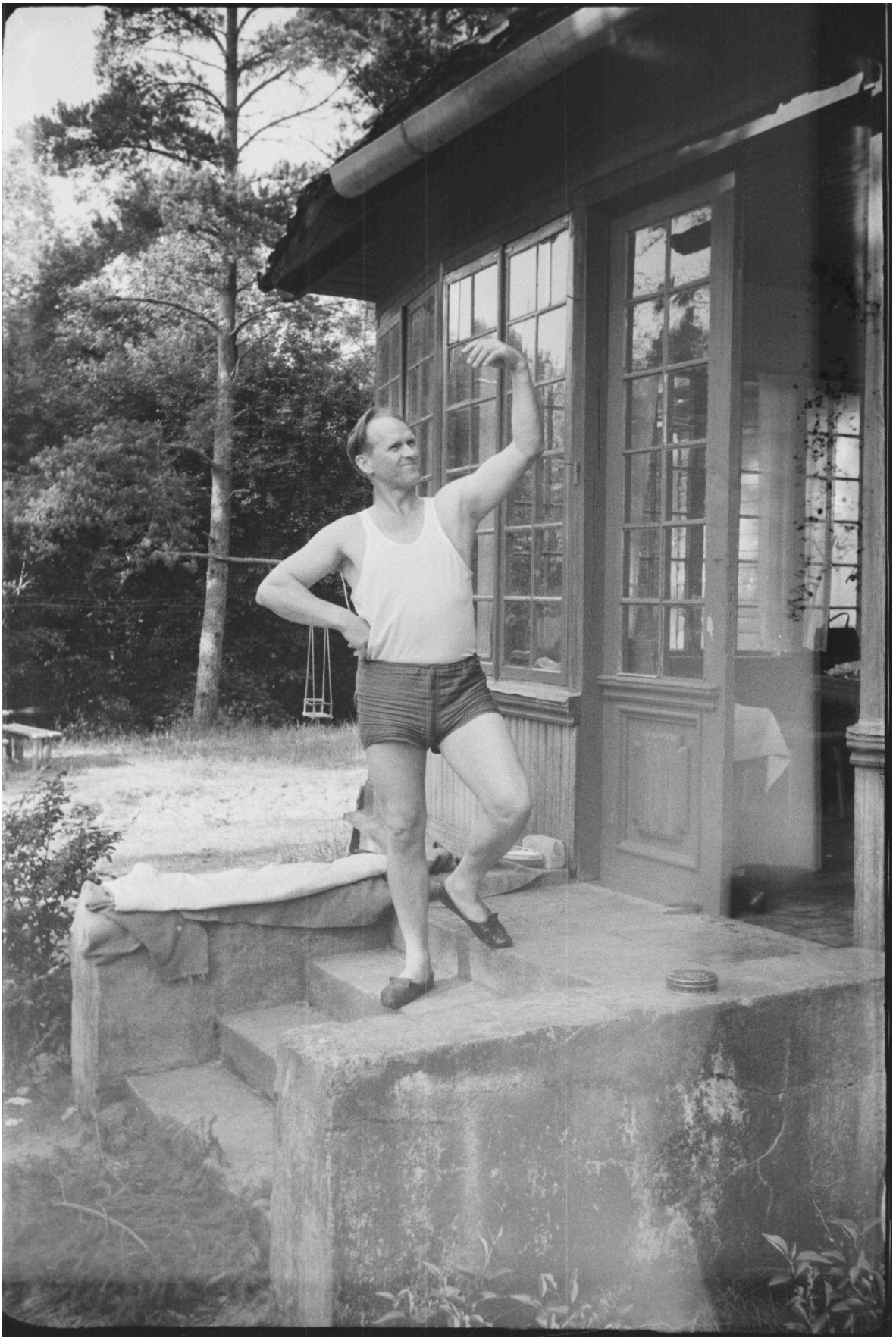

Foto 12.1 Poseerimine

Foto 12.2 Poseerimine

Foto 13.1 Hetke leidmine

Foto 13.2 Hetke leidmine

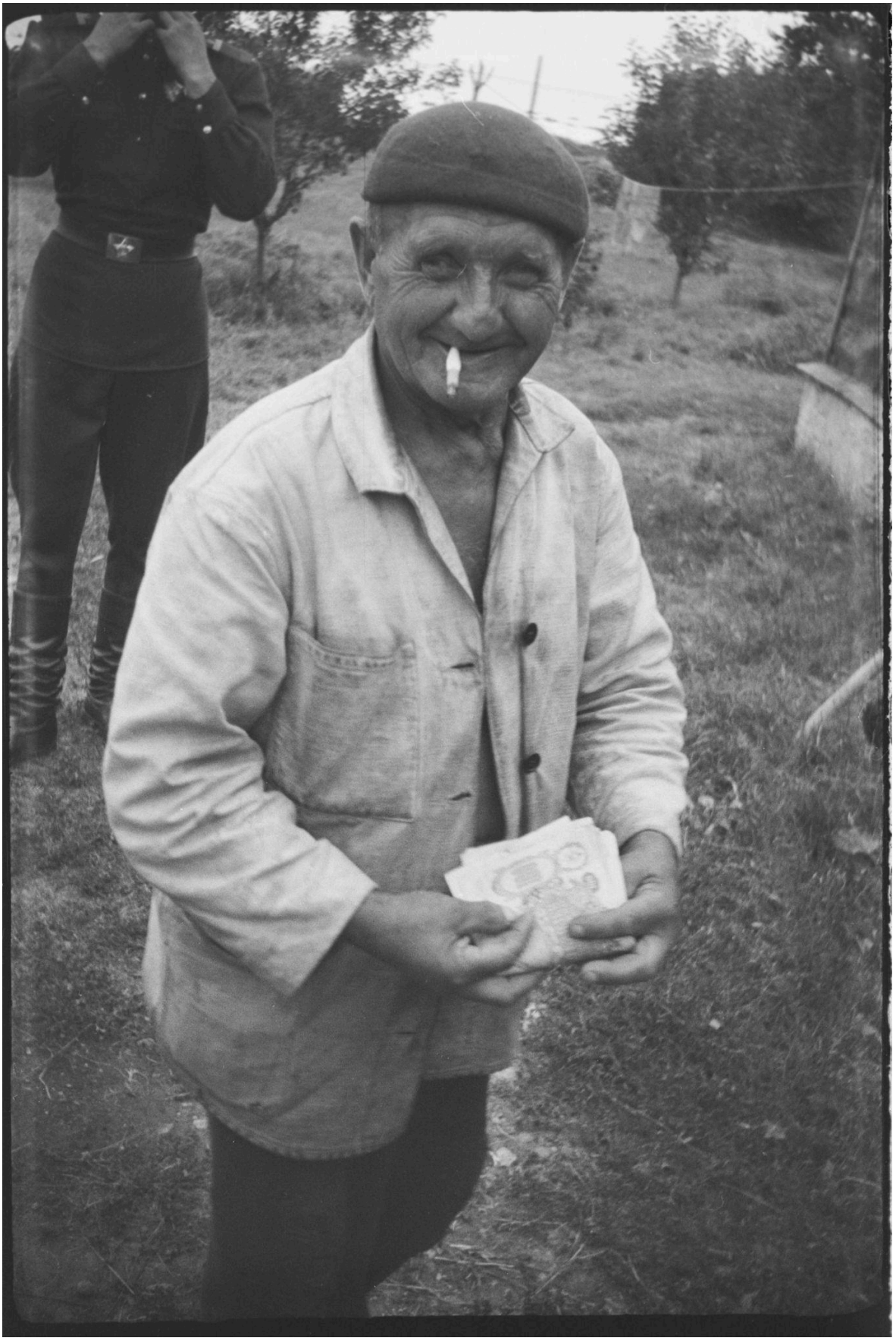

Foto 14.1 Portree

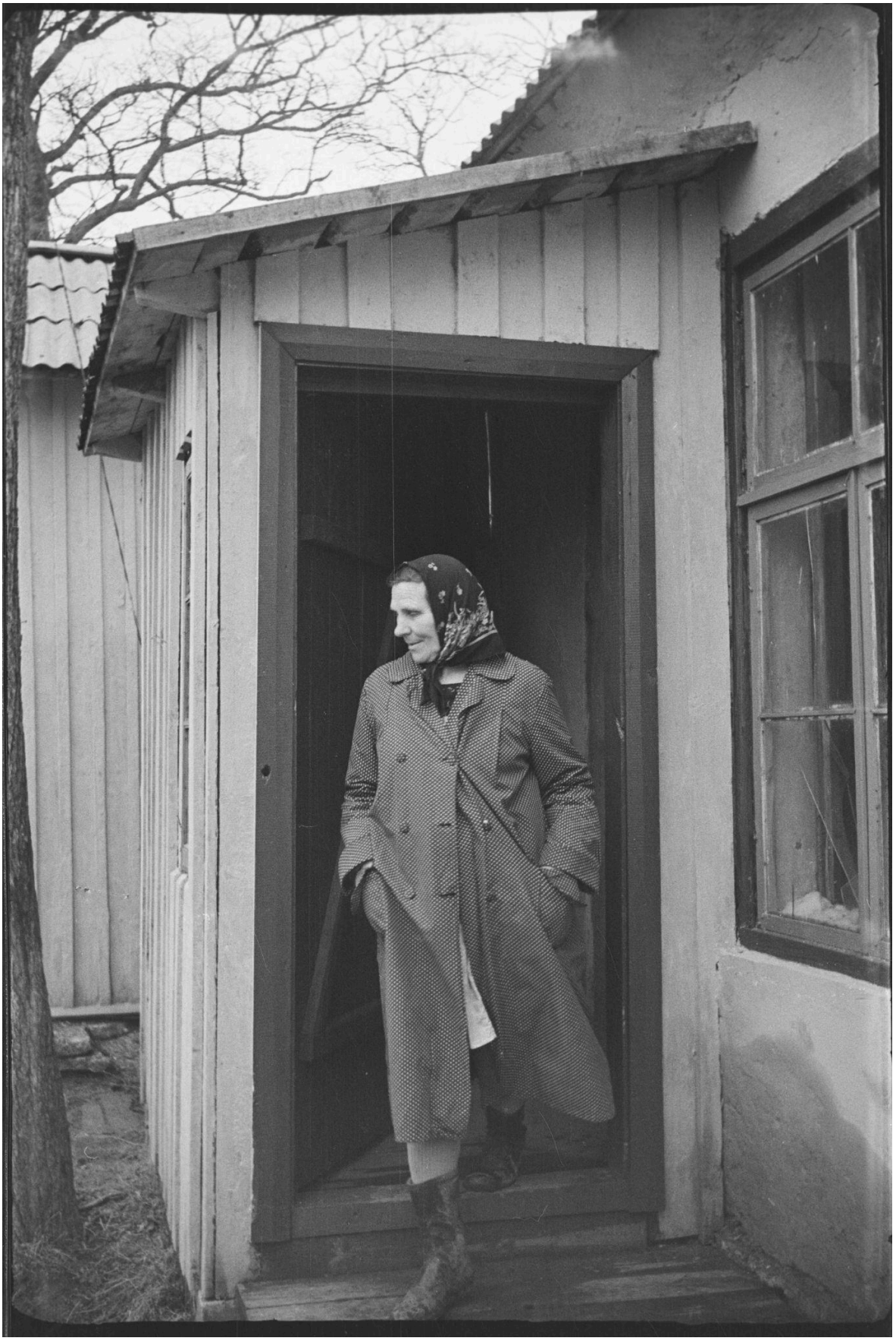

Foto 14.2 Portree

Foto 15.1 Liikumine

Foto 15.2 Liikumine

Foto 16.1 Tegevuse keskel

Foto 16.2 Tegevuse keskel

Foto 17.1 Topeltsäri

Foto 17.2 Topeltsäri

Foto 18.1 Pulm

Foto 18.2 Pulm

Foto 19.1 Grupp

Foto 19.2 Grupp

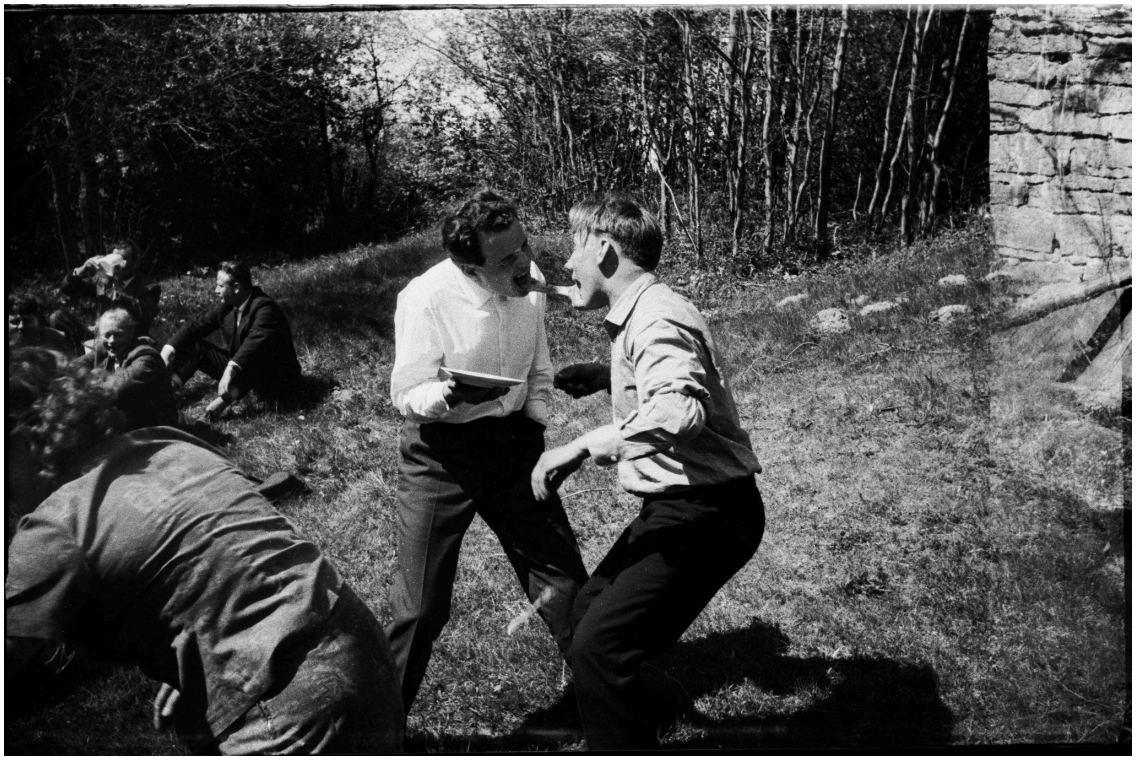

Foto 20.1 Panoraam

Foto 20.2 Panoraam

Foto 21.1 Nägude tegemine

Foto 21.2 Nägude tegemine

Foto 22.1 Kolmiksäri

Foto 22.2 Kolmiksäri

Foto 23.1 Reis

Foto 23.2 Reis

Foto 24.1 Arhitektuur

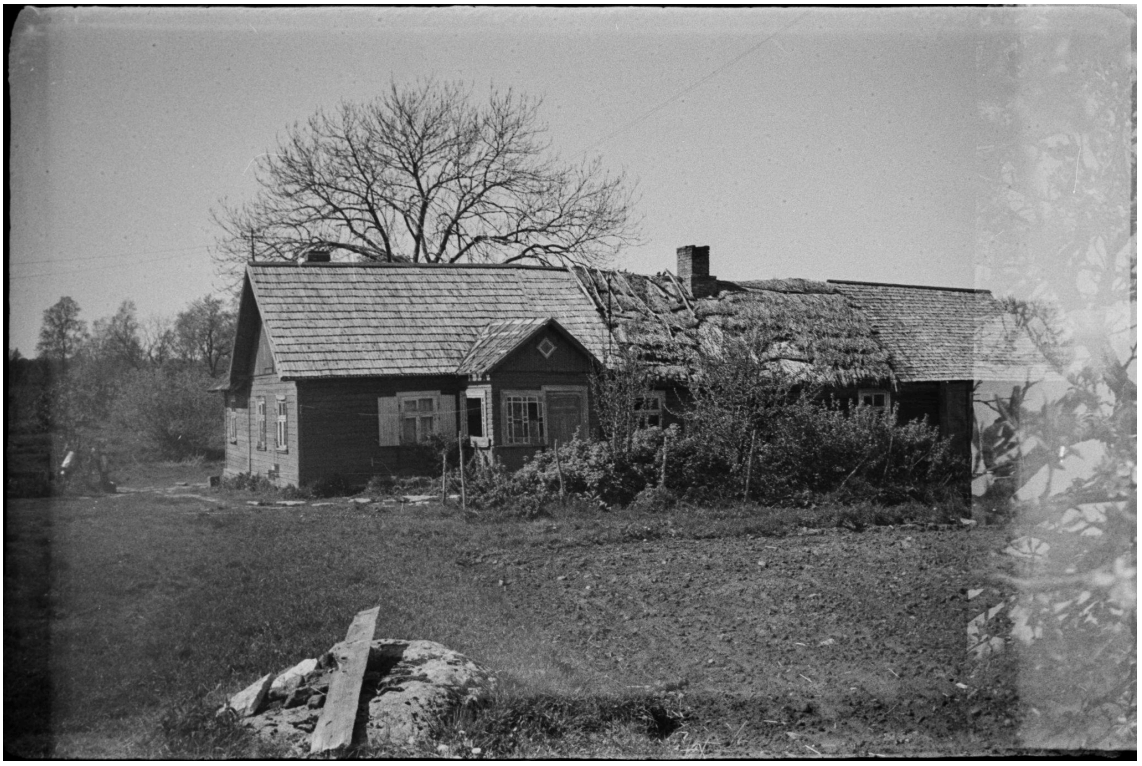

Foto 24.2 Arhitektuur

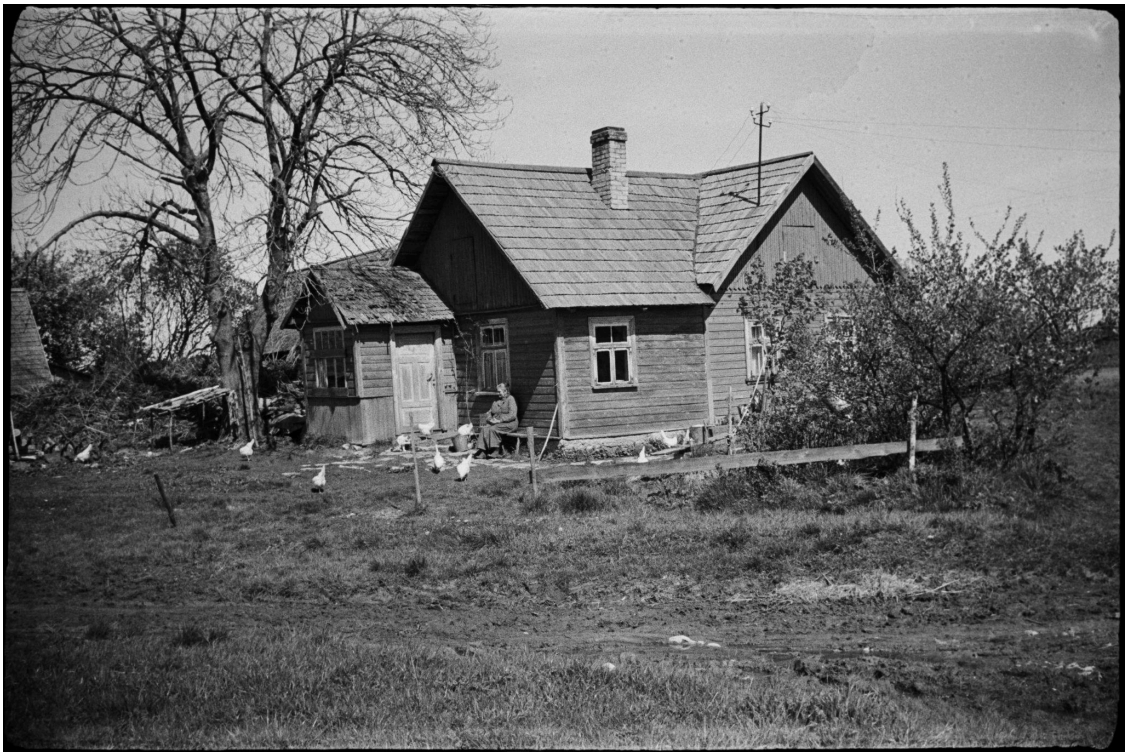

Foto 25.1 Kodu

Foto 25.2 Kodu

Foto 26.1 Maastik

Foto 26.2 Maastik

Lisa 3. Kuvatõmmised filmist

Kuvatõmmis 1. Vanaema.

Kuvatõmmis 2. Vanaema luubiga pilti uurimas.

Kuvatõmmis 3. Ivi tehtud portreed.

Kuvatõmmis 4. Tomatitaimed aknalaual.

Kuvatõmmis 5. Ivi kanad.

Kuvatõmmis 6. Ivi õues istumas.

Kuvatõmmis 7. Ivi peofotograafina.

Kuvatõmmis 8. Õhtusöök.

Kuvatõmmis 9. Ivi Rätsepp.